

สารนิพนธ์เรื่อง	ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ในการบริหารจัดการทรัพยากรป่าชายเลน
คำสำคัญ	อำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ในการบริหารจัดการทรัพยากรป่าชายเลน
นักศึกษา	ณิชมน สุทธรัตนเศรษฐ์
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์	ดร.สมจิตต์ เซอร์ชันซี
หลักสูตร	นิติศาสตรมหาบัณฑิต กลุ่มวิชากฎหมายมหาชน
คณะ	นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
พ.ศ.	2566

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ในการบริหารจัดการทรัพยากรป่าชายเลนเนื่องจากเจ้าหน้าที่รัฐจะมีอำนาจดำเนินการใด ๆ ที่มีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพ ตามรัฐธรรมนูญไทยจะต้องมีกฎหมายบัญญัติให้เจ้าหน้าที่สามารถกระทำได้อย่างได้ สถานการณ์ในปัจจุบันซึ่งปัญหาการบุกรุกพื้นที่ป่าชายเลนอันเป็นสาธารณสมบัติของชาติ ยังคงมีอยู่ แต่การใช้อำนาจของเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง พ.ศ. 2558 ยังไม่มีประสิทธิภาพที่จะให้สิทธิเจ้าหน้าที่เข้าดำเนินการเพื่อดูแลรักษาทรัพยากรป่าชายเลนของไทย

จากการศึกษาพบว่า พระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง พ.ศ. 2558 ที่ตราขึ้นเพื่ออนุรักษ์ ป่าชายเลนและบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งรวมทั้งป่าชายเลนเพื่อความสมบูรณ์ มั่งคั่ง สมดุลและยั่งยืน ซึ่งในกฎหมายดังกล่าวมีข้อบกพร่องในเรื่องของอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่จะสามารถใช้อำนาจตามพระราชบัญญัตินี้ได้ โดยมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดนิยาม คำว่า “พนักงานเจ้าหน้าที่” ให้หมายถึงข้าราชการพลเรือนหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งดำรงตำแหน่ง ไม่ต่ำกว่าข้าราชการพลเรือนสามัญระดับปฏิบัติการหรือเทียบเท่า แต่อย่างไรก็ตามตามโครงสร้างของหน่วยงาน มิได้มีเจ้าหน้าที่ตำแหน่งระดับปฏิบัติการเพียงอย่างเดียว แต่ยังมีระดับปฏิบัติงานด้วย ซึ่งส่งผลกระทบต่อการทำงานทำให้จำนวนเจ้าหน้าที่ที่กฎหมายอนุญาตให้ใช้อำนาจได้ไม่เพียงพอที่จะสามารถดูแลพื้นที่ที่อยู่ในความรับผิดชอบของกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งได้อย่างทั่วถึง อีกทั้ง มาตรา 24 ไม่ได้มีการให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ในการรื้อถอนแก้ไขหรือทำประการอื่น ตลอดจนรวมถึงการดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อป้องกันหรือบรรเทาความเสียหายแก่ป่าชายเลน รวมถึงอำนาจในการจับกุม

ปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการบุกรุก ยึดถือ ครอบครอง ก่อสร้าง แผ้วถางป่าหรือทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการทำลายป่าชายเลน อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาในเรื่องของการกำหนดนิยามและอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ในกฎหมายของสาธารณรัฐอินโดนีเซีย และสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม พบว่าได้มีการบัญญัติในเรื่องที่กล่าวข้างต้นไว้อย่างชัดเจน

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรที่จะแก้ไขเดิมคำจำกัดความ ตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง พ.ศ. 2558 ในเรื่องพนักงานเจ้าหน้าที่ให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้นเพื่อผลในทางปฏิบัติ และมาตรา 24 ที่กำหนดในเรื่องของอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง หากมีการแก้ไขกฎหมายดังกล่าวจะช่วยแก้ไขปัญหาการใช้อำนาจของเจ้าหน้าที่ในการดูแลรักษาทรัพยากรป่าชายเลนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ต่อไป

THEMATIC TITLE	LEGAL PROBLEMS CONCERNING THE AUTHORITY AND DUTIES OF COMPETENT OFFICIALS IN THE MANAGEMENT OF MANGROVE RESOURCES
KEYWORDS	AUTHORITY OF OFFICIALS IN MANGROVE FOREST MANAGEMENT
STUDENT	NICHAMON SUTRARATANASAET
THEMATIC ADVISOR	DR. SOMJIT SERSANSIE
LEVEL OF STUDY	MASTER OF LAWS PUBLIC LAW
FACULTY	SCHOOL OF LAW SRIPATUM UNIVERSITY
YEAR	2023

ABSTRACT

The objective of this independent study is to study the authority of competent government officials in mangrove forest management. This is because the government officials shall have the authority to take any action that affects the rights and liberties under the Constitution of the Kingdom of Thailand only if there are legal provisions that give such officials the authority to take those actions. At present, the encroachment on mangrove forests, an important resource of Thailand, is very serious. However, inefficient enforcement of the Act on the Promotion of Marine and Coastal Resources Management, B.E. 2558 (2015) (the“Act”) has resulted in Thai officials not having sufficient power and authority to take action in mangrove forest preservation and management.

The results of the study show that the Act enacted to conserve, restore and manage marine and coastal resources, including mangrove forests, for the prosperity, balance and sustainability of resources has some shortcomings in the exercise of authority by competent officials under this Act. For example, under Section 3 of the Act, the term “competent official” is defined as a civil servant or government official holding a position not lower than an ordinary civil servant at the practitioner level or its equivalent. However, according to the organization’s structure, there are not only the officials at the practitioner level but also the officials at the operational level. This affects the operations of the Department of Marine and Coastal Resources

as the number of officials authorized by law is insufficient to cover areas under the responsibility of the Department of Marine and Coastal Resources. In addition, Section 24 of the Act does not give authority to the competent officials to demolish, modify or act, including taking any action to prevent or alleviate damage to the mangrove forests, including the power to arrest and suppress offenders in relation to encroachment, occupation, possession, construction, forest clearing or any other act destroying the mangrove forests. However, the laws of the Republic of Indonesia and the Socialist Republic of Vietnam clearly prescribe the authority of the competent officials in the aforementioned matters.

Therefore, the researcher is of the opinion that the definition of competent official and Section 24 regarding the authority of the relevant competent officials under the Act on the Promotion of Marine and Coastal Resources Management, B.E. 2558 (2015) should be amended for greater clarity and operational efficiency. This is to solve the problems related to exercise of authority by officials to ensure effective mangrove forest management and preservation.